

N I A
TRIBUNALUL BISTRIȚA-NĂSĂUD
LA COMERCIALĂ ȘI CONTENCIOS ADMINISTRATIV
Dosar nr. 46/112/2007

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 46/CA/2007

Ședința publică de la 08 Martie 2007

Tribunalul format din:

PREȘEDINTE .

GREFIER :

Pe rol fiind pronunțarea hotărârii privind acțiunea în contencios administrativ formulată de contestatoarea S.C. SRL BISTRIȚA împotriva intimitei DGFP BN, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Cauza s-a judecat în fond la data de 22 februarie 2007, concluziile reprezentanților părților fiind consemnate în scris prin încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta sentință.

TRIBUNALUL

Deliberând, constată:

Reclamanta SC. SRL Bistrița a chemat în judecată **Direcția Generală a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud** pentru ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună anularea ca netemeinică și nelegală a deciziei de impunere nr.4470/14 octombrie 2005 emisă în baza raportului de inspecție fiscală întocmit de către activitatea de control fiscal la 14 octombrie 2005.

Se motivează faptul că reclamanta a solicitat printr-o cerere depusă la pârâtă restituirea soldului sumei negative a TVA aferentă lunii iunie 2005, și urmare acestei cereri s-a efectuat un control fiscal la societate urmare căreia s-a încheiat un raport de inspecție fiscală și apoi s-a emis decizia de impunere prin care s-a stabilit în sarcina societății plata unor obligații fiscale astfel: - TVA în sumă de lei; dobânzi TVA lei; și penalități de întârziere TVA - lei.

Se arată că decizia a fost motivată de faptul că societatea nu a prezentat documentele justificative pentru scutirea de TVA cu drept de deducere pentru activitatea de transport internațional de persoane, mijloace auto. Împotriva acestei decizii s-a depus contestația înregistrată sub nr. 5186/2005 iar la 14 iulie 2006 reclamantei i s-a comunicat decizia nr. 54/2007 prin care i s-a respins contestația ca neîntemeiată menținându-se măsurile dispuse prin decizia de impunere nr. 4470/14

octombrie 2005 pentru sumele de mai sus. Considerând decizia de impunere ca netemeinică și nelegală, se solicită anularea acesteia.

Se anexează decizia de impunere precum și decizia 54/2006. Ulterior s-au depus motivele prin care se solicită anularea ca netemeinică și nelegală a deciziei de impunere prin care se arată că în luna septembrie 2004 între reclamantă și SC.

SRL Sibiu s-a încheiat contractul de asociere participațiune, contract prin care cele două societăți se asociau în vederea realizării în comun a activității de transport persoane cu autocare prin curse ocazionale, turistice, și prin curse regulate pentru rutele care fac obiectul contractului. Ca urmare a depunerii de către societate a decontului de TVA pentru luna iunie 2005, și a cererii de rambursare a sumei de lei s-a efectuat o inspecție fiscală la societate care s-a finalizat cu încheierea unui raport de inspecție fiscală și cu emiterea unei decizii de impunere și stabilirea unor sume de plată respectiv cele precizate în acțiune.

În motivarea deciziei de impunere s-a arătat că „societatea nu a prezentat documentele justificative pentru scutire TVA cu drept de deducere pentru activitatea de transport internațional de persoane cu mijloace auto”. Împotriva acestei decizii s-a formulat contestație care a fost respinsă prin decizia 54/2006.

Se arată că atât în raportul de inspecție cât și în răspunsul la contestație, organele fiscale au reținut că „pe perioada supusă verificării nu s-a desfășurat activitate de asociere în participațiune”, astfel că societatea nu beneficiază de scutire a TVA-ului, deci decizia atacată este considerată ca fiind legală. Așa cum s-a arătat între societate și SC.

SRL Sibiu a fost încheiat un contract de asociere în participațiune. Pentru ducerea la îndeplinire a acestui contract între cele două societăți au mai fost încheiate alte două contracte respectiv un contract de închiriere la 20 septembrie 2004 și un contract de comision încheiat la aceeași dată respectiv 20 septembrie 2004.

Prin contractul de închiriere societatea își îndeplinea obligația din contractul de asociere conform căreia trebuia să aducă aport la această asociere mijloace de transport necesare efectuării curselor de transport internațional. Astfel s-a închiriat în vederea desfășurării curselor externe autocar cu număr particular 2004, acest autocar fiind detinut de către societate în baza contractului de închiriere din 30 iunie

2004 încheiat cu proprietarul mijlocului de transport SC.

SRL

Bistrița.

Organul de control a apreciat că față de dispozițiile Ordinului nr. 1843/2001 bunul respectiv (autocarul) nu putea fi adus de către societate ca aport într-o asocieră cu participațiune întrucât potrivit dreptului de dispoziție bunul poate fi adus într-un contract de participație numai de către proprietarii săi astfel că petenta reclamantă nu era îndreptățită să dispună transmiterea proprietății. Se mai arată că în baza contractului de asocieră, asociatul SC SRL se putea prezenta la ARR pentru solicitarea eliberării unei licențe de transport și de execuție pentru autocarul în cauză, iar contractul de asocieră îi permitea folosința legală a acestui mijloc de transport. Întrucât prin ordinul precizat se precizează că nu se licențiază decât autovehiculele care sunt deținute cu titlu de închiriere și leasing, s-a procedat la încheierea contractului de închiriere între reclamantă și celălalt asociat, respectiv SC.

SRL Sibiu pentru ca acesta din urmă să poată obține autorizațiile și licențele cerute de lege.

În concluzie se arată că organul fiscal în mod nelegal a considerat că, contractul de asocieră nu ar fi existat în fapt, considerând astfel că societatea reclamantă nu ar fi executat în asocieră transporturi internaționale de persoane astfel că decizia de impunere se consideră ca fiind nelegală și netemeinică.

În drept se invocă disp.art.251-256 Cod comercial, art.143 alin.1 lit.e și alin.2 Cod fiscal, art.188 alin.2 Cod procedură fiscală și art.1 și 8 din L.554/2004.

Pârâta DGFP Bistrița-Năsăud a formulat întâmpinare la contestația formulată de reclamant prin care în principal invocă excepția de lucru judecat iar în subsidiar solicită respingerea contestației ca netemeinică cu consecința menținerii deciziei nr. 54/2006 respectiv a deciziei de impunere nr. 4470/14 octombrie 2005.

Cu privire la excepția de autoritate de lucru judecat se arată că, contestatoarea prin contestația depusă și înregistrată la DGFP BN sub nr. 22132/29 noiembrie 2005 a ales calea administrativ-jurisdicțională astfel că „odată aleasă calea administrativ-jurisdicțională, aceasta trebuie urmată până la capăt, după care în condițiile legii partea se poate adresa instanței de judecată în temeiul dreptului la justiție prev.de art.21 din Constituție”. Pe considerentul că prin acțiunea formulată în cauză

contestatoarea a solicitat anularea deciziei de impunere nr. 4470/14 octombrie 2005 și nu a deciziei nr. 54/2006 prin care s-a pronunțat organul jurisdicțional cu privire la soluționarea contestației depuse, se apreciază că se solicită investirea instanței de judecată cu aceeași cerere care are același obiect și care practic a fost soluționată se consideră că este motivată excepția autorității de lucru judecat.

Pe fondul cauzei arată că prin decizia de impunere criticată, au fost stabilite suplimentar în sarcina reclamantei ca fiind de plată suma de lei în sumele arătate în acțiune și că împotriva deciziei de impunere prin care au fost stabilite aceste sume s-a formulat contestație care a fost soluționată prin decizia 54/2006 prin respingerea acesteia și menținerea măsurilor dispuse prin decizia de impunere, se apreciază că motivarea deciziei este temeinică și legală solicitând a se acvira la dosarul cauzei dosarul care a stat la baza emiterii deciziei 54/2006.

Ulterior reclamanta a formulat o completare la acțiune precizând că solicită anularea ca netemeinică și nelegală și a deciziei nr. 54/2006 prin care s-a respins contestației depusă împotriva deciziei de impunere.

În vederea soluționării acțiunii s-a solicitat de la pârâtă respectiv Biroul de soluționare a contestațiilor dosarul în care s-a pronunțat decizia nr. 54/2006, respectiv nr. 93/2005 care s-a acvirit la dosarul prezentei cauze și care urmează a fi avut în vedere la soluționarea acțiunii

La fond, reclamanta prin reprezentant solicită anularea deciziei de impunere și a deciziei nr. 54/2006 ca netemeinice și nelegale pentru motivele arătate în scris precizând că societatea a încheiat un contract de participațiune și că este îndreptățită în sensul de a nu fi obligată la plata TVA-ului și a sumelor aferente întrucât unele prevederi legale au fost interpretate în mod eronat.

Reprezentantul intimatului solicită respingerea contestației ca fiind netemeinică și nelegală și cu menținerea deciziilor nr. 54/2006 și 4470/14 octombrie 2005 conform întâmpinării depuse la dosar cu precizarea că față de completarea la acțiune făcută de reclamantă nu mai înțelege să invoce excepția autorității de lucru judecat. Instanța a amânat pronunțarea în vederea depunerii concluziilor scrise de către părți, concluzii care au fost depuse de către pârâtă și atașată la dosarul cauzei (f.69-72).

05 și
la
a

[Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată că la societatea reclamantă s-a efectuat un control pentru perioada 1 octombrie 2004 – 30 mai 2005, stabilindu-se obligațiile față de bugetul general consolidat al statului în sumă de

lei prin decizia de impunere nr. 4470/14 octombrie 2005. Împotriva acestei decizii s-a formulat contestație care a fost soluționată prin decizia 54/27 iunie 2006 prin care s-a respins contestația menținându-se decizia de impunere atacată. Organul de soluționare a contestațiilor a analizat dacă veniturile transmise prin deconturile pentru activitatea prin participațiune se încadrează sau nu în categoria operațiunilor care dau dreptul la aplicarea scutirii cu drept de deducere a TVA-ului, în măsura în care se dețin documente justificative nominalizate de OMFP nr. 1846/2003, așa cum rezultă din actele dosarului între agenții economici SC. SRL Sibiu și

SC. SRL Bistrița s-au încheiat relații comerciale respectiv contractul de comision nr. 1361, contractul de asociere nr. 1358 și contractul de închiriere nr. 1359 toate din data de 20 septembrie 2004. Cu privire la contractul de închiriere s-a reținut că autocarul închiriat de reclamantă nu era proprietatea acesteia, proprietar fiind SC.

SRL de la care acesta a fost închiriat iar la rândul ei reclamanta l-a închiriat la SC.

SRL, practic fiind vorba de o subînchiriere a autocarului în cauză. În cadrul contestației s-a analizat dacă vehiculul care face obiectul contractului de închiriere – autocarul – mai putea fi adus ca aport în natură într-o asociere de participațiune. Se poate concluziona așa cum a reținut și organul jurisdicțional că atâta vreme cât închirierea condiționează obținerea licenței pentru vehicul, în mod normal între cele două contracte respectiv cel de închiriere și cel de asociere în participațiune contractul de închiriere este cel care și-a produs efectele întrucât contractul de asociere în participațiune este și trebuie primit ca o simulație astfel că s-a dispus impunerea veniturilor înregistrate pe baza deconturilor și pe cale de consecință nu s-a recunoscut reclamantei dreptul de a fi scutită de la plata taxei pe valoare adăugată, astfel că se apreciază de către instanță că respingerea contestației de către organul jurisdicțional s-a făcut în mod temeinic și legal, prin menținerea măsurilor dispuse prin decizia de impunere nr. 4470/14 octombrie 2005 cu privire la suma totală de RON reținută în sarcina reclamantei cu titlu de TVA stabilite suplimentar, dobânzi de întârziere și penalități aferente în sumele precizate în decizie

de impunere, astfel că pe cale de consecință pentru motivele precizate, instanța urmează a respinge acțiunea reclamantei ca neîntemeiată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta
SC. SRL cu sediul în Bistrița,
jud. Bistrița-Năsăud în contradictoriu cu **Direcția Generală a Finanțelor Publice
Bistrița-Năsăud** cu sediul în Bistrița, str. 1 Decembrie, nr.6-8, jud. Bistrița-Năsăud,
pentru anularea Deciziei nr.54/27 iunie 2006, ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 8 martie 2007.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

